

VRTILJAK.

V drznih linijah, lokih razvratnih
pode se v krogih divje rastočih,
v krogih vedno se menjajočih
otrok ... dekle ... postopač ... vojak ...
opojnost nebeška jim vriska na obrazih,
brez besed ... le smeh, le kriki z globin ...
vrtenje ... vrtenje ... vrtenje ... vsi eno.
Love se v krogih divje rastočih,
v krogih vedno se menjajočih,
vsepozabljenje ... vsepozabljenje ...
Zdaj si le človek, ki drvi ...
V divjem zanosu gore mu oči
zletel bi v dalje v premem pogonu,
godba na poti k nebosklonu
boža ga, objemlje ... ni več zemlje,

le naprej, le naprej ... ni več mejâ,
le vrtenje, vsepozabljenje, vrtenje, vrtenje. —
A uklenjeni v kroge se vedno povračajo
nazaj in spet znova naprej mimo nas,
o bedni: v krogih divje rastočih,
v krogih vedno se menjajočih,
le v krogih vas žene melodija čudesna.
A mož skrivnostno smeje
ročico glasbila vrti
in premirno motri
neobičajnih ujetnikov ples.

Kje si, kje si titan,
ki bi se mu prezirno zakrohotal v obraz
in planil v blaznem skoku iz kroga v prostranost!

Miran Jarc.

IZGNANCI.

Valovi dima ovijajo žarnic kričeče soje ...
vihar razbrzdanih popevk in krikov in kletev se staplja v godbo ogromno,
ki trga ko zver nenasitna še ujedljivo, vonjivo
laskanje vijolin in cimbal čarobnih sviračev-ciganov ...
in jaz — otoček, ki skoro preplavlja ga že razljučeno morje.

Od vseh vetrov
so se stepli skupaj ti blodneži, obupanci, rovarji,
sanjarji novih zakonov, kovarji neznanih usod.
Glej: še gruntarja, debeljaka je omamila
melodija skrivnostna, ki valuje od srca do srca:
s trudnim glasom popeva, taktira z omahujočo roko — —
(kaj mar so mu zdaj računi, kupčije, ko tudi njegovo
smejoče srce niha v neznanih tokovih).

Tam v zboru prostakov pri mizi v kotu razgraja klepar,
v srce se ujeda mu misel, da njegov sin-mladenič
zasluži več kot oče ...

Iz omotice me je predramil neznanec z otroškimi očmi:
»Saj me poznatel«
»Kako?«
»Proletarec sem!« in mi podal je rokó.
In že sva brata. Iz njegovih besed Amerika diha
in vsa brezmejnost tujine, bojišč ...
še mu ni vgasnil plamen v očeh,
še veruje mož-otrok, da se vtelesijo sanje presmele.

Tam v kotu zaupno šepčejo
prekupovavci — jekleni možje,
a tudi nje že zastruplja divja pesem,
ki obliva duše vseh teh zatočencev.

Čuj: kak drsijo prek src razžarjenih, trudnih
utripi vriskajočih vijolin, ki jim bajalci duš —
bohemi izvablajo strupe opojne ...
(v pretihih samotnih urah
je neznan zamaknjenec poslušal nebeške zvoke
in jih zapisal —).
In zdaj so te melodije edina vez,
ki druži nas vse izgublence ... vsi bratje zdaj, v kres